Երբ իմացաւ Յովնան թէ թշնամեաց մէջ առաջ մը մտաւ Բռնաշեն գաւառ, առաւ իր ընտիրները, եւ զանխուլ ճամփայներէ հասաւ մութուն նոցայ դիմաց. այդ խիտ առ խիտ լեռները ծածկուած կաղնի ծառերով, այդ անդնդախոր ձորերը, որոնց ամէն մէկ խորշը իւր լեռնականք լաւ կը ճանչէին՝ իրեն մեծ վստահութիւն էին: Ուստի քիչ մը դադար եւ հաց ուտելու ժամանակ տալեն վերջ իր գունդին՝ բաժնեց զանոնք երեք խումբի, եւ երբ թշնամին ամենեւին անկասկած եւ ապահով քունի էր թաղուած, երեք խումբը երեք զանազան կողմէ ահագին աղաղակաւ, սուրերը, վահանները շկահելով յարձակեցան թշնամուոյն վրայ եւ սկսան կոտորել անխնայ:

Յովնան իւր խութեցուոց նշան պատուիրած էր իւրաքանչիւր հարուածի Սուրբ Առաքեալ գոչել, ի յիշատակ Սրբոյն Թադէոսի, մէկ ձայնի՝ հազար եւ բիւր ձայն արձագանք կ'ուտային այդ լեռներուն մէջ Ս. Առաքեալ բառերուն. թշնամին, որ փախչիլ կուզեր, ճամփայ չէր գտնէր, այդ սոսկալի բաւիղին մէջ եւ մութուն սուրի փայլիւն եւ նիզակի հարուած կը գտնէր. վիրաւորեալներուն ձայնը, փախչողներուն աղաղակը, Ս. Առաքեալներու գոռումն ու գոչումը անիմանալի վիճակ մը զգալ կ'ուտային նաեւ Յովնանու: Ուստի, երբ գործողութիւնը լմնցաւ, օտար եւ խուժական ձայները դադրեցան եւ միայն Հայ խութեցի լեզուն մնաց, փառք տուաւ Յովնան աստուծոյ, եւ օրհնութեան սաղմոսներ սկսան երգել միաբերան բոլոր լեռնականք, եւ, երբ արշալոյսը ծագեցաւ եւ տեսան թշնամուոյն դիակներով ծածկուած գետինը, երբ տեսան թէ գահավէժ ժայռերէն վար գլորածներուն թիւը աւելի շատ էր քան Սուրէն ինկածները, երբ բաղդատեցին իրենց եղբարց կորստեան ոչնչութիւնը եւ թշնամուոյն թողած աւարին հարստութիւնը եւ ճանչցան թէ այս ամէնքը իրենց զօրավարին հնարիմացութեան արդիւնքն էր, իրենց համարմունքը Յովնանի վրայ բազմապատկեցաւ, եւ չէին գիտէր թէ ինչպէ՞ս յայտնէին իրենց երախտագիտութիւնը: Մտածեցին իրենց մէջ գաղտնի, որ կողոպուտին մէջ գտնուած արծաթն ու ոսկին բոլոր իրեն ընծայեն. վերարկու մը Յովնանի առջեւ տարածած ամէն ոք գտած դրամ, մանեակ, ապարանջան կը բերէին մէջ կը ձգէին. իսկ նա